

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ; 3) одну особу (адвоката) призначає з'їзд адвокатів України; 4) три особи призначає Омбудсмен за погодженням з комітетом Верховної Ради України, до предмету відання якого належить організація та діяльність органів прокуратури. Строк повноважень становить три роки. Членом цієї Комісії не можуть бути категорії осіб, визначені у ч. 2 ст. 74 закону про прокуратуру України.

Сподіваємось, що закон України «Про прокуратуру» зі змінами та нововведеннями буде головним кроком для перетворення Прокуратури України в сильну європейську правоохоронну структуру.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Закон України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 № 1697-VII // Відомості Верховної Ради України, 2014 (останні зміни 16.07.2015).
2. Закон України «Про Кабінет Міністрів України» від 27.02.2014 р. № 794-VII // Відомості Верховної Ради України, 2014.
3. Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» від 17.03.2011 № 3166-VI // Відомості Верховної Ради України, 2011.
4. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України, 2010.

КОРУПЦІЯ В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ: ПОНЯТТЯ ТА ПЕРЕДУМОВИ, НАПРЯМИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Саламаха О. В.

студентка II курсу факультету менеджменту, туризму та ресторанного господарства

Чернівецького торговельно-економічного інституту

Київського національного торговельно-економічного університету

Науковий керівник: Федорюк А. Л.

к.п.н. викладач кафедри соціально-гуманітарних наук та права

Чернівецького торговельно-економічного інституту

Київського національного торговельно-економічного університету

Ефективна протидія корупції – одне з найактуальніших питань яке намагається вирішити сучасне українське суспільство. Важливість питання зумовлюється тим, що корупція та хабарництво проникли у всі сфери життєдіяльності українців та неофіційно визнані громадянами як органічна частина повсякденного життя.

Корупція в нашій країні справедливо сприймається суспільством як складне соціальне явище, що негативно впливає на всі аспекти політичного і соціально-економічного розвитку держави, загрожує демократії і правам людини, реалізації принципу верховенства права, підриває соціальну справедливість, легітимність публічних інституцій, добробут, завдає шкоди національній безпеці[1]. Окрім цього, корупція поглиблює вже наявні кризові явища в середині країни, негативно впливає на імідж України на міжнародній арені та гальмує процес інтеграції нашої держави у світове співтовариство.

Метою дослідження є визначення сутності корупції, аналіз її впливу на рівень політичного та соціально-економічного розвитку України. Виявлення основних причин виникнення корупції та шляхів її подолання.

Корупція - використання особою, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди

особі, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей[2].

Корупція є свого роду віддзеркаленням політичних, економічних, соціальних, управлінських явищ і процесів, які відбуваються в державі, наслідком неефективного функціонування державних інститутів та представників влади зокрема. З появою такої соціальної групи, як чиновництво, випадки корупції серед представників публічної влади набула значного поширення, з'явилися групи осіб, які ставлять власні матеріальні інтереси вище за інтереси держави і навіть суспільства.

На думку М. І. Мельника, найчастіше під корупцією пропонують розуміти підкуп і продажність посадових осіб, що відображається кримінально-правовим поняттям “хабарництво”. Але й при цьому існують різні підходи. Одні автори вважають, що корупцією охоплюється будь-яке одержання хабара, інші розглядають корупцію як систему систематично скоюваного організованого хабарництва [3].

Молдован Е. С. зазначає, що корупція своїми наслідками має не лише економічні та соціальні негаразди. Вона також впливає на суспільну мораль, руйнує духовні та культурні цінності індивіда й соціуму, перешкоджає формуванню ідейних орієнтирів нації та народу, деформує ментальність, призводячи до поглиблення в суспільстві морально-ідеологічної кризи [4, с.108-110]. Така криза здатна позначитися на всіх державних інституціях та призвести до негативних наслідків, адже прояви корупції в системі державної служби спонукають до порушення інших її принципів, що призводить до дезорганізації системи державної служби в цілому.

За показниками корумпованості Україна стабільно входить у групу світових «лідерів». Масштаби, специфіка здійснення і динаміка розповсюдження корупційних дій залежить від загального політичного, економічного і соціального стану держави. Період проведення соціально-правових і економічних реформ у суспільстві є сприятливим для розширення корупційних можливостей. Для цього завжди існує низка передумов [5, с. 8-12]:

- 1) економічна криза і політична нестабільність;
- 2) недосконалість законодавства, тобто тривала відсутність системи антикорупційних законів і підзаконних актів.

Слід погодитися з думкою, що сьогодні гостро постала потреба реформування органів державної служби, про що неодноразово зазначалось у виступах відомих українських політиків та у публікаціях періодичних видань. Так, Є. Невмержицький зазначає, що реформа державної служби – найважливіший напрям демократизації суспільства і влади. Для її успіху реформатори повинні взяти до уваги не лише порядок реформування органів влади, але й багато інших чинників, таких як співвідношення між заробітною платнею в державному секторі і бізнесі, роль корупції та конфлікту інтересів під час прийняття рішень у державному секторі, ефективність та значимість праці державного службовця та багато іншого, що націлене на формування чесної та компетентної державної служби [6, с. 51]. Також важко переоцінити значення громадського контролю, тому що створення діючої системи регулювання діяльності апарату державного управління громадянами спричинить формування стійкої громадянської позиції і демократизації українців та зумовить явище суспільного несприйняття корупції як методу вирішення адміністративних питань.

На думку фахівців, ефективність боротьби з корупцією в Україні залежить від чотирьох головних складових: 1) наявності належної правової бази антикорупційного спрямування; 2) ефективного та повного її застосування; 3) розвитку системи громадського контролю та формування антикорупційної суспільної свідомості; 4) організаційно-управлінського забезпечення антикорупційної діяльності [7, с.44].

Отже, в цілях протидії корупції є за необхідне реалізація наступних ключових рішень [8, с. 70]:

- політична воля і публічне політичне рішення як на державному, так і на регіональному рівнях країни;
- удосконалення законодавства, його деталізація і доповнення, а також посилення санкцій за корупційні правопорушення;
- створення на державному і регіональному рівнях незалежного контролюючого органу по протидії корупції;
- вдосконалення системи соціального забезпечення із створенням гідної оплати праці державних (муніципальних) службовців і посадовців, з урахуванням займаної посади і наявністю відповідної кваліфікації;
- побудова системи жорсткого і регламентованого кадрового відбору на займані посади з перевіркою відповідності кандидата з декларуванням прибутків і наявного майна, включаючи відповідну перевірку членів його сім'ї, а також зіставленням отриманих прибутків реальним витратам;
- впровадження формалізованої і прозорої системи комплексного регулювання діяльності посадовців з єдністю вимог і обмежень, пов'язаних з реалізацією посадових повноважень і виконанням службових обов'язків;
- підвищення рівня правосвідомості населення і розвиток інститутів громадського контролю, а також зміцнення в суспільстві думки про негативне відношення до яких би то не було корупційних проявів;
- зміцнення довіри громадян до влади і підвищення престижу державної служби.

Отже можна зробити висновки, що корупція – це складне, соціальне явище, що стало поширеною проблемою українських реалій. У зв'язку з стрімкою динамікою росту та недосконаліми засобами протидії, феномен корупції гальмує формування правового демократичного суспільства, погіршує рівень соціально-економічного розвитку, зменшує рівень довіри до державних інституцій, знижує засади громадянської активності та вносить інші негативні зміни в життєдіяльність країни.

З вищезазначеного можна зрозуміти, що головними причинами корумпованості вітчизняного апарату державного управління визначають економічну та політичну нестабільність, а також відсутність ефективної антикорупційної системи та органів контролю за діяльністю представників державної влади.

Стратегічно важливим постало питання запобігання і нейтралізації корупції, демократизації всіх сфер суспільного життя та становлення громадянської свідомості українців. Створення дієвого антикорупційного законодавства, запровадження громадського контролю за діяльністю публічної влади, забезпечення гідної оплати праці державним службовцям, а також підвищення рівня правової та громадянської свідомості суспільства є найефективнішими важелями на шляху до подолання корупції.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Чинне антикорупційне законодавство [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dpfu.dp.ua/index.php/zapobigannya-proyavam-koruptsiji/normativna-baza/155-chinne-antikoruptsijne-zakonodavstvo>
2. Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 № 1700-VII // Відомості Верховної Ради України. - 2014 р. - № 49. – ст. 3186 [із змінами та доповненнями] [Електронний ресурс] // Верховна Рада України: [сайт]. — Режим доступу: [//zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1700-18](http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1700-18)
3. Мельник М. І. Корупція: сутність, поняття, заходи протидії: монографія : / М. І. Мельник. – К.: Атіка, 2001. – 304 с.
4. Молдован Е. С. Ідеологічні засади запобігання і протидії корупції на державній службі України / Е. С. Молдован // Інвестиції: практика та досвід. - 2012. - № 15. - С. 108-110
5. Кагановська Т. Є. Організаційно-правові аспекти боротьби з корупційними проявами в державній службі / Т. Є. Кагановська // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. - 2013. - № 1082, вип. 16. - С. 8-12
6. Невмержицький Є. Ефективний державний апарат як головна умова викоренення корупції в Україні /Є. Невмержицький // Банківська справа. – 2008. – № 5. – С. 47–54.
7. Таций В.Я. Научное обеспечение путей противодействия коррупции в Украине // В. Я. Таций, В. И. Борисов. Громадська експертиза. Актуальні проблеми боротьби з корупцією в Україні. — К., 2004. — Вип. 4. — С. 44-48.
8. Власенко М. А. Политико-правовые аспекты противодействия коррупции в России / М. А. Власенко // Каспийский регион: политика, экономика, культура, 2010. – № 1 (22). – С.66–71.

ЗЛОЧИННА ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ЇЇ СПІВВІДНОШЕННЯ ІЗ ПОНЯТТЯМИ: "ГРУПА ЗА ПОПЕРЕДНЬОЮ ЗМОВОЮ" ТА "ОРГАНІЗОВАНА ГРУПА"

Сітало Ю.С.

*студент II курсу юридичного факультету
Сумського державного університету*

Науковий керівник: Ключко А.М.

*к.ю.н., доцент, доцент кафедри АГПФЕБ юридичного факультету
Сумського державного університету*

Організована злочинність - складне антисоціальне явище, що не має державних кордонів і тривалий час супроводжує економічний та соціальний розвиток значної кількості країн світу. Боротьба з цим явищем в Україні є надзвичайно важливим завданням.

Кримінальний кодекс УРСР 1960 року передбачав відповідальність за такі види злочинних утворень: банда; злочинне угруповання, метою якого є тероризування у місцях позбавлення волі засуджених, що стали на шлях виправлення, або напад на адміністрацію; релігійні та псевдорелігійні групи, діяльність яких поєднана з заподіянням шкоди здоров'ю громадян або статевою розпустою; незаконні воєнізовані формування; нелегітимні об'єднання громадян. При цьому, на відміну від двох перших, що створюються з метою здійснення нападів, змістом діяльності останніх не є обов'язкова злочинна діяльність. Допускалося, що вони можуть бути